

Humörhästar

Oregerliga och bångstyriga hästar ser man dessbättre ganska sällan i samband med travtävlingar numera. Då menar jag inte sådana som ligger på för mycket (pullar på fackspråk) och emellanåt tvingar körsvennerna till oavsedda upplägg på loppet, utan riktiga förbrytare, som inte låter sig påverkas vare sig av tömmar eller andra korrektionsmedel.

Förr var det betydligt vanligare att man kunde se ett ekipage dra iväg i något som liknade skentrav med kusken liggande raklång bakom som hjälplös passagerare eller sådana som kunde bryta ut eller till och med stanna mitt i ett lopp.

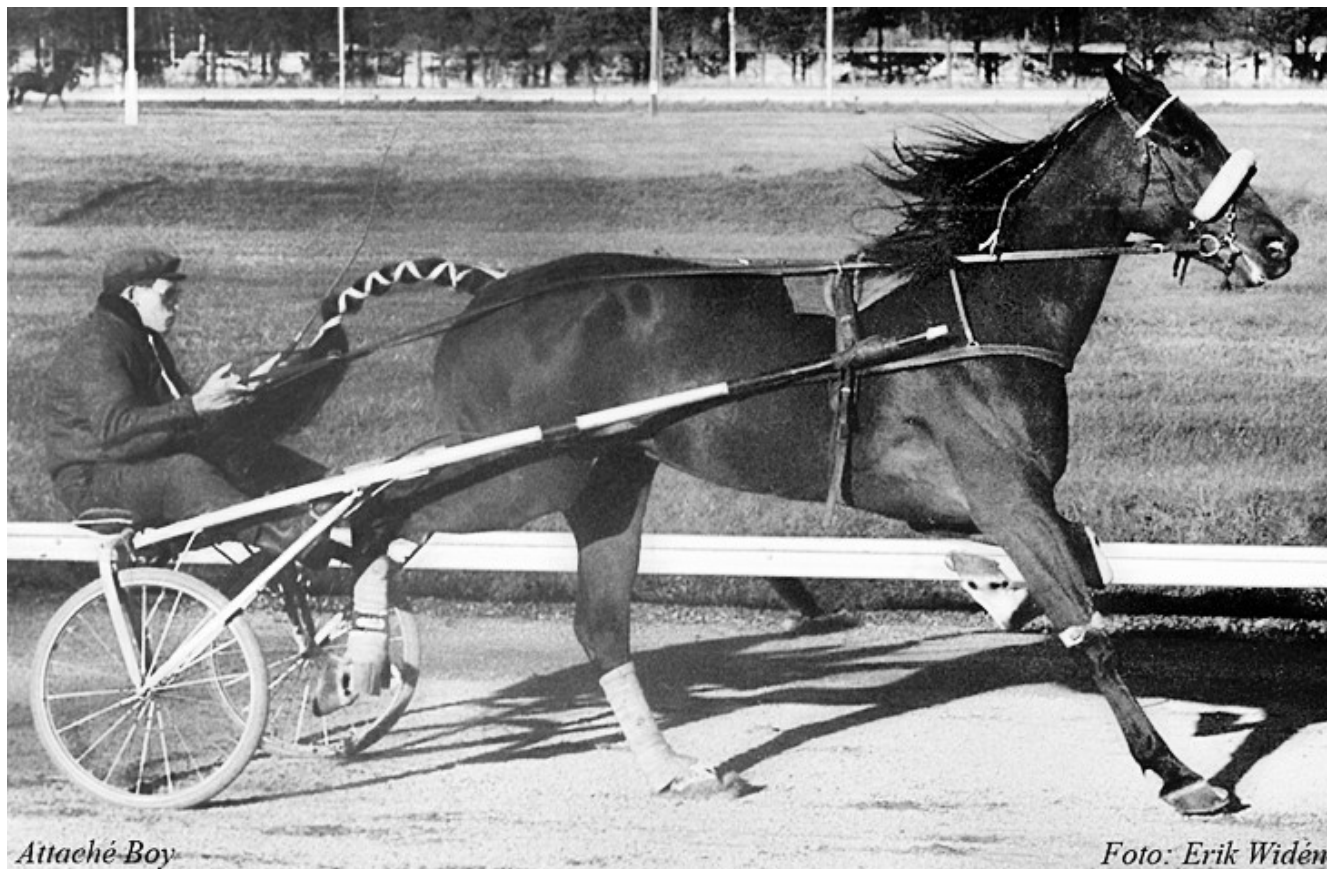
Här är några som på olika sätt stuckit ut och fastnat i minnet när det gäller problehästar.

Big Ett

Big Ett, född 1960, hade alla förutsättningar att bli en stjärna. Som son till legenden **Big Noon** och fenomenala **Balet** och med en tilltalande exteriör visade han i Sören Nordins händer en snabbhet långt utöver det vanliga. Fartmässigt var han sina treåriga

konkurrenter helt överlägsen, men med reglerbarheten var det si och så. Hästen drog helt enkelt iväg i sitt eget tempo utan att Sören kunde få hejd på honom. De gånger han någorlunda höll sig på mattan resulterade oftast i seger, men då hans humör snarare blev sämre tvingades man till slut att avstå från allt tävlande.

Attaché Boy

Till kategorin pullare hörde även Attaché Boy, men här var utveckligen något mera gynnsam. Inledningsvis syntes hästen ofta i stor ledning som dock krympte snabbt när upploppet nalkades. Lille Nils Göthe, som ofta satt bakom hade bara att åka med som passagerare och hoppas på att krafterna skulle räcka in i mål. Så småningom lugnade hästen ner sig något och utvecklades till en brukbar sprinter, men riktigt hanterbar blev Attaché Boy aldrig.

Emir

I Emir (e. Ideal Kairos u. Kings Molema) hade Stig H. Johansson en glänsare med stor kapacitet. Värre var det med förståndet för att tala humanspråk. För det mesta skötte sig

hästen och var minst sagt framgångsrik, viket 32 segrar på 69 starter bekräftar, men ibland kunde han tvärstanna mitt inne i ett lopp och i bästa fall ställa till oreda.

Jag minns ett lopp på Sundbyholm där han slog tvärstopp i ledningen mitt i en sväng och en olycka var nära. Vad jag kan erinra mig ådrogs han startförbud vid minst ett tillfälle. På samma bana vann han annars Salatrofén 1969.

Wistful Rodney

Lovande amerikaimporten Wistful Rodney (e. Rodney u. Willow Grove) var kanske mer en problem än en humörhäst. Hon var hopplöst osäker och känslig för minsta irritationsmoment. Så här såg hennes resultatrad ut från september 1966 till maj 1967: 1 – u – u – u – u. Lägga på bilden märke till konstruktionen på tömfästet som Berndt Lindstedt applicerat för att få henne att gå felfritt. Till slut blev det i alla fall sju segrar på 49 starter för stoet och ett autorekord på 1.19,1. Wistful Rodney fick sju avkommor. Fyra kom till start och de sprang in 333 540 kronor.

Finstadmort

Finstadmort tillhörde elitskiktet bland kallbloden under sin tävlingskarriär, men ville oftast själv bestämma farten och uppvisade emellanåt förbrytardensurer. Det senare fick inte minst Stig H Johansson erfaras när han en elitloppsdag agerade gästkuske. Finstadmort drog iväg i skentrav och höll på att kväva sig och Stig tvingades utgå med hästen efter ett halvvarv. Finstadmort (på bilden med ordinarie körsvennen Martin Hoel) fungerade bäst över sprinterdistans då hans rusartendenser blev av något mindre betydelse och gav till och med dåtidens travkung Alm Svarten en match vid några tillfällen.

